

LA SOCIETAT DE CONSUM

La societat de consum viu fascinada per les aparences, per la bellesa del cos humà, pel tenir, pel dominar, per l'enriquir-se. No pensa. Només vol ocupar-nos, evadir-nos, omplir-nos de coses, perquè no pensem ni notem la soledat i així, envaeix el nostre interior i esclavitzava les nostres potències interiors (memòria, enteniment i voluntat) i només vol que comprem obsessiadamment. I el cas és, que les nostres espiritualitats no responen als reptes en els quals estem immersos ni a les mentalitats actuals, que ens desafien en l'elaboració de noves respostes davant els fenòmens de la indiferència religiosa i l'ateisme pràctic, que marginen la fe com quelcom que no té consistència en les cultures científico-tècniques. Ja fa temps que anem dient que no vivim en una època de canvis, sinó en un canvi d'època, quan els valors, fonamentalment cristians, eren els que configuraven la vida de les persones i de la societat. Per això ens cal una nova espiritualitat per a les noves realitats, que ofreni als nostres contemporanis una nova manera de ser i un projecte de vida que val la pena. Hi ha espiritualitats que han servit més al projecte *diabòlic* de separar, que al projecte *simbòlic* de reunir-nos en una comunitat transformant i transformadora. Per això, haurem de fer que l'Església sigui la gran casa i escola de comunitat, si volem ser fidels a Déu i respondre a les més profundes esperances del ser humà. Caldrà promoure una espiritualitat de comunitat que miri cap al nostre interior, on habita la Trinitat Divina i que ens faci sentir al germà en la fe com un membre del Cos místic de Crist, per compartir les seves alegries i les seves penes i veure tot el que hi ha de positiu en l'altre per acollir-lo i valorar-lo com un regal de Déu per a nosaltres. Caldrà estar presents en la vida de les persones, perquè només la presència crea actitud d'acolliment. Doncs cadascú és el que mira, com en el cel, que ens anirem transformant en el Déu que veurem. Hem de passar de la deshumanitzant opció per la sospita a l'espiritualitat del diàleg, de l'aïllament a l'espiritualitat de comunitat, de l'absència a l'espiritualitat de la presència, de l'opció del mal humor a l'espiritualitat de l'alegria i de la felicitat, del no plaer a l'espiritualitat de l'abraçament del que hi ha de dolorós en la vida. De l'opció per un Déu excloent, llunyà i absent, a la veritable espiritualitat d'un Déu proper, tendre i misericordiós. Perquè l'espiritualitat consisteix en passar de la doctrina, que resideix en el cap, a l'experiència del cor on es troba la realitat viva de Déu. Perquè així com el peix viu envoltat d'aigua, nosaltres vivim envoltats de Déu per fora i a més, habitats de Déu per dintre.

E. ZARAGOZA

EDITORIAL LES XARXES SOCIALS I LA FESTA MAJOR

Des de sempre els mitjans de comunicació escrits hem publicat a la secció corresponent les cartes i escrits dels lectors denunciant, informant o demanant molts i variats temes i qüestions particulars que els afecten a ells, la població o al país, amb unes condicions de publicació sense insults, desqualificacions i amb nom i cognoms.

Darrerament les xarxes socials s'han convertit en el vehicle que fa aquestes funcions però malauradament sense ordre, concert ni el degut respecte entre els comunicants. Qualsevol persona pot desqualificar, insultar-ne una altra o una entitat o associació amb un simple pseudònim, sense donar la cara i quedar tan ample. Les xarxes són, però, també una gran font d'informació, a vegades errònies per desconeixement dels corresponents autors. Serveixen, i també dins les mateixes condicions, per fer crítica o aprovació de fets, actes i esdeveniments ocorreguts. Cal no oblidar que és també una perfecta eina per als polítics per tal de donar-se a conèixer als ciutadans i les seves actuacions i fets. En aquest apartat els usuaris tenen l'opció de dir-los si els agrada o escriure-hi la corresponent crítica o demanda. Analitzant-ho bé, representen una eina bastant perillosa per a la intimitat de les persones, tot i que els comptes *teòricament* tenen la seva configuració i s'hi pot aplicar un grau de confidencialitat i control. I sembla que quants més amics es tenen pitjor funciona. Sembla que hi ha usuaris que hi estan enganxats tot el dia, i tot plegat, però, no deixa de ser un pou de xafarderies.

Aquest darrers dies, i amb motiu de la Festa Major, una de les xarxes que ha estat facebook, on s'hi han publicat els comentaris més diversos sobre el tema de la festa. N'hi ha hagut per a tots els gustos, edats i destinataris, uns d'aprovació, altres de crítica i molts amb les corresponents fotografies dels diversos actes que hi ha tingut lloc. Malauradament n'hi han aparegut més de negatius que de positius.

Veritablement ha quedat demostrat un any més que la ciutat de Sant Feliu no està preparada per afrontar uns dies de Festa Major amb tot el que representen. Augment de la població i visitants, col·lapse de vehicles, problemes d'aparcament, grans quantitats de deixalles i escombraries pels carrers i un llarg etcètera. I això que s'ha intentat distreure els ciutadans locals i forans amb uns espectacles no del tot acceptables, amb algunes excepcions. Això sí, amb uns focs artificials que varen tenir disparitat d'opinions segons la xarxa social esmentada anteriorment.

I és que segons qui, deu pensar que mentre la gent mira al cel per veure els focs, es distreuen i no miren el terra dels carrers que tenim a Sant Feliu plens de sots i brutícia.

NINOTAIRES GUIXOLÈNS

NO ETS DE SANT FELIU DE GUÍXOLS SI NO...

Al grup de lectura que cada primer divendres de mes es reuneix a la Biblioteca, vam tenir l'altre dia la sort de comptar amb la presència de la senyora Patricia Langdon-Davies, que ens va parlar de *El gat, unes llavors i quinze llibres*, llibre que explica la seva vinculació amb Sant Feliu a través de les seves aventures a Casa Rovira, i que es llegeix perfectament com una continuació del *Sant Feliu de la Costa Brava* de Gaziel. Gaziel deia que a Sant Feliu li havien tocat dues rifes, totes dues de riquesa monetària, però també de riquesa cosmopolita, d'obertura al món. Si ell ens va explicar el Sant Feliu del suro, aquest llibre ens parla del Sant Feliu del primer turisme, just on ho deixa l'altre.

Es un llibre que transcendeix l'anècdota i que vull recomanar fervorosament a tots els conciutadans. Un llibre ple d'amor i de respecte per la nostra ciutat, escrit des de la intel·ligència que tant recorre a l'humor fi com a una enorme emotivitat continguda, i sobretot el llibre d'una enamorada del nostre país, amb l'enamorament d'algú que quan és a Anglaterra i es menja una torrada amb mantega no pot sinó pensar en el pa amb tomata. Un llibre ple de petits moments, que són de fet els importants, ple de detalls i observacions finíssimes.

L'altra sorpresa agradable d'aquest estiu, i que s'hi pot relacionar, ha estat l'aparició al FB d'un grup anomenat així, *No ets de Sant Feliu de Guixols si no...*, i que en el moment que escric aquestes paraules compta amb més de 5.600 inscrits.

S'agraeix molt poder veure fotografies històriques i fotografies de la teva història personal, amanides pels comentaris personals que les complementen. Els carrers, els edificis desapareguts, les festes passades, l'idioma, el Carrilet, els mestres del Gaziel... Si algú encara no el coneix, que corri a connectar-se a internet. S'aprèn més història i llengua amb aquestes imatges i els seus comentaris que amb pàgines i pàgines de llibres sencers.

Com sol passar, però, l'existència del grup ha deixat veure també com pot arribar a ser, de vegades, el comportament gregari, negant algun cop la paraula o denostant amb l'argument de *tu no ets de Sant Feliu* i, en definitiva, fent que aquest *no ets de Sant Feliu de Guixols si no...*, que donava carta de ganxó a partir de criteris culturals i reconeixement mutu, de sentiment compartit i no de mera fotocòpia del cens, es convertís en una mena d'agent d'aduana. Quan ha de ser just al contrari, perquè moltes vegades és la gent de fora la que millor ens pot fer veure el bo i el dolent d'aquí –sempre que ho faci amb el mateix amor i respecte que la senyora Patricia, evidentment.

I un petit consell, ja que hi som, sobre la pàgina: que es desenganyi qui pensi que la política es pot excloure d'on sigui. De política se'n fa arreu i en cada moment, només respirant.

TONI SALA

www.setmanariancora.cat – facebook: Setmanari Àncora - Imprimeix: Arts Graf. Fontané. c/ Fortuny, 2-A, 17190 Salt. - Dipòsit Legal: GI-22-1961.

El Setmanari ÀNCORA és una revista independent, oberta a tots els matisos i a totes les ideologies i la seva opinió només es reflecteix en els articles editorials. Ni la revista ni els col·laboradors habituals, no se solidaritzen necessàriament amb les opinions que exposen, defensen i signen els autors de llurs articles.

Edita: Associació Cultural Bitàcola – Director: Josep M. Isern.

Redacció, administració i publicitat: Passeig dels Guixols, 17-Galeries del Mar - Horari redacció: dilluns de 18 a 20 hores – Tel. i fax: 972 328 366 – Adreça postal: Apartat 99 – 17220 Sant Feliu de Guixols – Adreça electrònica: redaccio@setmanariancora.cat –

Subscripcions:

FORMAT PAPER LOCALS: ANUAL: 80 €
TRIMESTRAL: 20 €
FORMAT PAPER FORANS: ANUAL: 100 €
TRIMESTRAL: 25 €
FORMAT DIGITAL (Format pdf): ANUAL: 60 €
TRIMESTRAL: 15 €

Membre de (E) ACPC
Associació Cultural
Catalana
de la Premsa
Comarcal

Generalitat de Catalunya
Departament
de la Presidència